

[Erik Eriksen.]

Den højtærede statsministers udtalelser om min stilling til arbejderne forbavsede mig, men jeg forstår på den højtærede minister, at der her er tale om et ømtåligt område. Den højtærede minister har ganske sikkert som vi andre lagt mærke til, at der er et vist opbrud inden for arbejdernes kreds. Vi er inden for vore rækker mange, der hver dag får beviser for, at arbejderne føler sig utrygge ved udviklingen; der er vel heller ingen, der mere end arbejderne er interesseret i en udvikling, der sikrer stabilitet i beskæftigelse og produktion, og jeg tror, at man er ved at blive ængstelig for, at stabiliteten, konkurrenceevnen, er på retur. For øvrigt skal jeg kun sige til den højtærede minister, at jeg egentlig har en anelse om, at min forbindelse med den jævne, praktiske arbejder måske meget vel kan sættes side om side med den højtærede statsministers. (*Munterhed*). Ja, jeg hører jo latter fra de socialdemokratiske bænke, men jeg konstaterer da, at den ikke kommer fra den jævne arbejder. (*Munterhed*).

Den højtærede statsminister var i øvrigt inde på landbrugets problemer og spurgte, hvilken helhedsløsning der var tænkt på. Jeg må have lov til at sige, at jeg synes, det fremgår klart af den sidste tids debat. Det ærede medlem hr. Sønderup var stærkt inde på ejendomsbeskatningen ved landbrugslovenes behandling, og jeg ved, at vi mødte en kategorisk afvisning af oppositionens synspunkter, da vi behandlede disse ting i udvalget. Der var overhovedet ikke forståelse hos regeringen eller regeringspartierne for det synspunkt, at skattebyrden måtte søges placeret, hvor indtægterne er.

Jeg vil også nævne vort ønske om et fornuftigt pristalsystem. Det vil i min mund betyde — det vil jeg gerne sige — et pristalsystem, hvori skatter og afgifter så vidt muligt ikke indgår. Nu må vi nøjes med at notere, at den højtærede finansminister har fået den opgave at se på, hvorledes dette kan løses, men det er også nødvendigt, for heller ikke den højtærede statsminister tør formentlig hævde, at vi i det lange løb kan fortsætte en udvikling med stigende omkostninger. Vi bliver nødt til at beskæftige os med en sænkning af omkostningsniveauet. Hvis ikke det sker,

skal der ikke store spådomsevner til at pege på, at eksportproduktionen kommer i klemme, og hvis den kommer i klemme, kommer arbejderne også i klemme, således som vort lands struktur er.

Endelig har jeg et par bemærkninger til den højtærede stats- og udenrigsminister, som fremdrog, hvad jeg havde sagt om statens mellemværende med nationalbanken. Ministeren fandt det tilfredsstillende, at statens nettogæld kun var steget med 240 mill. kr. mere i de første 5 måneder i år end i samme tidsrum sidste år. Jeg kan ikke se noget tilfredsstillende i så stor en gældsforøgelse; selv med de her nævnte ekstraordinære udgifter — og der var måske andre tilsvarende sidste år — er statens gæld til nationalbanken steget, så vidt jeg kan se, med 145 mill. kr. mere end sidste år, og det er efter min mening et for stort beløb. Jeg finder i denne forbindelse grund til at fremhæve, at ligesom i 1953-54 skyldes en væsentlig del af dette overtræk, at obligationssalget er gået væsentligt ned. Det dækker langtfra de beløb, der skal bruges til indfrielse af forfaldne statslån, og jeg havde ellers forstået, at der så nogenlunde skulle være balance mellem disse poster.

Dernæst skal jeg blot med få ord som svar på stats- og udenrigsministerens udtalelser til oppositionen — for øvrigt gentaget af det ærede medlem hr. Per Hækkerup — sige, at når man hævder, at også oppositionen i meget høj grad har ansvaret, er dette temmelig intetsigende. Sådan som slutspurten har været, har den været værre end nogen sinde, det vil alle indrømme. Men det, der, synes jeg, fortjener at fremhæves, er dette, at vi nu har en flertalsregering, som skulle have langt, langt lettere end en mindretalsregering ved at tilrettelægge lovgivningsarbejdet ordentligt og forsvarligt. Jeg kan sige, at lovforslaget om egnsudvikling, dets behandling og dets gang gennem tinget i så henseende er et skoleeksempel.

Poul Møller: Det er altid svært at gøre alle tilfreds, og det er vel således med disse politiske ordførertaler, at de ikke skal gøre modparten tilfreds. Nu raillerede det ærede medlem hr. Per Hækkerup i dag over, at oppositionen ikke kritiserede nok; det var karakteristisk for dens indlæg, at der ikke